

Punkt angaaer, nemlig at bringe Statens Tilskud til Theatret ned til en mindre Sum og en noget størrere Sum end den hidtil værende, da vil denne Opgave jo findes at være løst paa den Maade, at man har stillet en Norm op, i Henhold til hvilken Statskassens Tilskud til Theatret, der nu med en rund Sum kan anslaaes til 95,000 Rd. om Aaret, strax vilde gaae ned med 15,000 Rd., altsaa til 80,000 Rd., og dernæst vilde det i Aarenes Løb, alt som de nuværende pensionerede og pensionsberettigede Kunstnere falde bort, efterhaanden bringes ned til 50,000 Rd. Jeg maa nu tilstaae, at det forekommer mig, at Rigsdagen, naar den har stillet Opfordring om netop i den Retning at tilvejebringe en betydelig Besparelse ved dette Institut, ikke har kunnet ville, at denne Besparelse i sit fulde Omfang strax skulde komme tilveie, thi vi have jo ved flere Leiligheder været enige om, at det vilde være umuligt i Dieblirket at tilvejebringe en saadan fuld Besparelse. Vi have jo Alle vidst, at da dette hele Personale med Pensionsberettigelse og fast Ansættelse nu engang var indført, vilde dette være aldeles umuligt; thi hvorledes man end har sig ad, selv om man aldeles ophævede Theatret, vilde man da strax faae Udgifter, der vare omtrent de samme som hidtil. Altsaa, det have vi bestandig Alle vidst, at den Besparelse, der skulde bringes tilveie, ikke kunde tilvejebringes med eet Slag, men at den først maatte komme efterhaanden; men saa vil jeg ikke nægte, at naar det finantzielle Resultat er det, at der strax kommer en Besparelse af 15,000 Rd. og derpaa i Aarenes Løb en yderligere Besparelse af 30,000 Rd., forekommer dette mig at være et ikke ubetydeligt Resultat, naar jeg betragter den reent finantzielle Side af Sagen. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det Arbejde, som blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, og som gav Anledning til, at der i 1851 blev fremlagt et Lovforslag, der blev vedtaget af Folkethinget, omtrent gik ud paa noget Eguende, nemlig et fast aarligt Tilskud til Theatret af 43,000 Rd., og dernæst foreslog, at Pensionsbyrden efterhaanden skulde bringes ned til 13,000 Rd. Dengang var Statskassens Udgift — da

Sædtillæget endnu ikke var til — ca. 80,000 Rd. Der blev altsaa ikke tilvejebragt nogen egentlig umiddelbar Besparelse, undtagen af nogle faa Tusinde Rigsdaler; men det var først efterhaanden ved en gradvís Nedbringning af Pensionerne, at der vilde komme en Besparelse af i det Hele 24,000 Rd. Det maa altsaa erkjendes, at det er lykkedes de Dverveielser, som nu have fundet Sted i denne Commission, med Hensyn til det reent finantzielle, efterhaanden at stille Statskassen til Theatret endog saa meget gunstigere, end der var opnaaet ved det tidligere Arbejde, som Folkethinget dog havde erklæret sig for at være tilfreds med. Jeg vil, for at være fuldkommen retfærdig i den Henseende, tilføie, at der var eet Punkt, hvori det forrige Lovudkast, med Hensyn til det reent finantzielle, efter min Opfattelse havde løst Opgaven noget heldigere, idet det ikke i den Grad er lykkedes for det her foreliggende Lovudkast at tilvejebringe en sikker Garanti for, at Staten ikke let vil kunne komme til at tilskyde Mere end den faste aarlige Sum. Denne Garanti er vel her tilstede i en vis Grad, men den er ikke tilstede i den Grad, som Tilfældet var i det foregaaende Lovudkast. Men desuagtet frembyder det her foreliggende Forslag, naar vi tage det fra det reent finantzielle Standpunkt, efter min Opfattelse en Løsning, som vi i det Hele maae kunne være nogenlunde tilfredse med, idet det nemlig, saavidt jeg kan skjønne, baade strax og efterhaanden i Tidens Løb, bevirker den største Besparelse, som det paa nogen Maade vil være muligt at tilvejebringe, medmindre man vilde gaae ind paa den Tanke, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) fremsatte, nemlig at indskrænke Theatrets Virksomhed til en enkelt Kunstgreen. Forsaavidt denne Tanke skulde vise sig at føie til det Resultat, som det ærede Medlem havde tænkt sig, nemlig at dette vilde give en virkelig endnu større Besparelse, vilde man jo kunne tage denne Sag under Dverveielse, thi det maa erkjendes, at, uden at disputere om de andre Kunstarter, er i alt Fald Skuespillet det, der fornemmelig har ligget os paa Hjerte at see varetaget, og denne Tanke vil altsaa, hvis der paa denne Maade kunde tilvejebringes no-